

O lásce, za kterou může Bůh

Základ kázání: Jan 9,1-7

Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. 2 Jeho učedníci se ho zeptali: "Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?" 3 Ježíš odpověděl: "Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. 4 Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. 5 Pokud jsem na světě, jsem světlo světa." 6 Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči 7 a řekl mu: "Jdi, umyj se v rybníce Siloe." (To jméno znamená 'Poslaný'.) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.

Učedníci v hodinách náboženství asi slychávali (pokud v tedy dětství na něco takového chodívali), že nemoc a trápení jsou cosi jako trest: že je to odplata za nějakou špatnost, kterou člověk provedl a teď za ni pyká. Dávalo jim to takhle smysl: ten člověk trpí, protože se provinil (žáčci si z toho měli odvodit zásadu: neproviňuj se a dobře se ti povede). Je tu však problém: Co když trpí malé mimino, které se samo do ničeho zlého ještě ani nestačilo namočit? Zlidovělá náboženská logika se to snažila rozlousknout tak, že se možná něčím provinili jeho rodiče. A už je tu nový problém: je to fair, aby trpělo za ně? Kupříkladu tenhle člověk (zrovna totiž cestou jednoho míjeli) se s postižením už narodil. Tak jak je to, Pane, kdo za to jeho postižení může? On nebo jeho rodiče nebo kdo?

Jejich otázku (čí vinu za tím hledat) Ježíš odmítl. Proč? Protože kdyby odpověděl tak, jak čekali, jen by jim potvrdil tu jejich domněnku, že kdo trpí, ten něco zlého provedl, a naopak že kdo nic zlého neprovedl, toho nemoc ani jiná bída nestihne. Jenže ono to tak v životě není. Tak proto jim Ježíš řekl, ať u toho člověka ani u jeho rodičů teď vinu nehledají.

Takže za to nemůže nikdo? I tato odpověď se nabízí. Jestli za to nemůže nikdo z lidí, pak to podle té lidové náboženské logiky znamená, že je za to tedy odpovědný Bůh. Nejedná podle práva, v tom to vězí. Vždyť je spousta příkladů, jak se někdo dopouští zlého, a projde mu to, tak co je to za spravedlnost a co je to za Boží soudy?

Tenhle sled myšlenek není nikterak nový, najde se už v první části Bible, sepsal to tam muž jménem Malachiáš a citoval přitom, co se už kdysi dávno před ním povíдалo, když šlo lidem na nervy, že se neřádům daří líp, než by se čekalo (a že za to může Bůh). Takže nic nového pod sluncem.

Jenže jak to teda je? Zajisté si vzpomenete na příběh, jak lidi zase jednou řešili problém viny a trestu, protože je vyděsila zpráva o neštěstí na jakési stavbě. Ježíš jim na to tehdy řekl: "Vy si myslíte, že těch osmnáct, na které spadla věž, byli větší hříšníci než ostatní a že to mají za to? Kdepak, pravím vám: Nepůjdete-li do sebe a nevrátíte-li se tam, kam vás Bůh zve, i vy budete živi asi tak jako tady ti mrtví."

Od hloubání, čím co kdo zavinil, převádí Ježíš jejich pozornost k poněkud nadějnějšímu pohledu: ptejte se, kdo za to může (za pád věže třeba), ale nezasekněte se jen u téhle otázky a už vůbec neztrácejte čas a energii posuzováním, nakolik špatní byli ti, komu se to stalo, a radši vy sami hledejte tu dobrou životní cestu, na kterou nás všechny Bůh pozval.

Tady, v setkání s nevidomým člověkem, k tomu Ježíš dodává: "Nejde o to, jestli zhřešil on nebo jeho rodiče, teď jde o to, že na něm mají být zjeveny skutky Boží." Tahle věta vůbec neznamená, že na vás Bůh předvede svou moc jedině tehdy, když je to s vámi nahnuté. Bůh vás svou mocí zve k pravdě, ke svobodě a k lásce a dělá to, ať se vám daří skvěle nebo neskvěle, prostě pořád. A pro vás to znamená, říká Ježíš učedníkům, abyste nezůstali jen u pátrání, kdo se jak provinil, ale taky co teď dál – aby tuhle Boží moc zažil na vlastní kůži i tenhle váš konkrétní bližní. Aby i on

viděl, že je nám Bůh pomoci a vysvobozením.

Od minulosti, ve které se úplně přesně nevyznáme, nás ta slova směřují k budoucnosti, v níž se tedy nevyznáme vůbec - ale zároveň nás ujišťují o naději (která je v Boží pravomoci).

Než jenom pátrat po starých vinách, to se raději soustředte na svou vlastní slepotu a dopřejte Boží lásce, aby vám taky otevřela oči pro to, co nevidíte, praví tenhle příběh.

Mimochodem: nepadlo tu zatím ani slovo o slepcově víře, to přijde až později. A Ježíš zasáhl, aniž by ho o to kdo požádal. Takové je jeho poslání: pomáhá člověku i z toho, co neumíme ani pojmenovat, natož pak si pomoci sami. Pomohl mu a nekladl si předem vůbec žádné podmínky. "Musíme konat skutky toho, který mne poslal," řekl a tím "musíme" zavázal i nás, svou církev. Máme se pokusit zachránit toho, kdo už nemá sílu nést své neštěstí, bolest či samotu. A máme přitom stavět hráz lidskému fanatismu, křivdám, strachu a násilí, dokud je čas.

Zatím je den, čas milosti, a bylo by škoda ho pronaříkat anebo promudrovat samým ohlížením, kdo za co může. Jsme tu od toho, abychom do světa vnášeli skutky lásky, za kterou může Bůh.

Kde na to brát sílu? Ze svobody, kterou dostáváme díky Kristu - z té už přece ochutnáváme. A taky ze světla, které díky naději v Bohu vidíme, i kdyby kolem byla tma jak v pytli. Zkrátka: svou sílu hledejte u Pána.

Svou naději vložte v Hospodina: vždyť on a jenom on z vás snímá nepravost. Bůh nesetrvává v hněvu, neboť dal přednost milosrdenství.

Opět se nad vámi slituje, rozšlape vaše nepravosti, kamsi do nenávratna odhodí všechny vaše viny a prokáže vám milosrdenství a věrnost, jak už za dnů pradávných přísahal našim otcům.

A protože je to tak a protože tohle zaslíbení platí pro každého z vás, vydejte se cestou Božího zaslíbení a kéž vás na ní provází pokoj, láska, radost a naděje. Amen.